

Novinky

obce Hradištko-Kersko

zdarma

Léto – číslo 10, ročník III., červen 2013

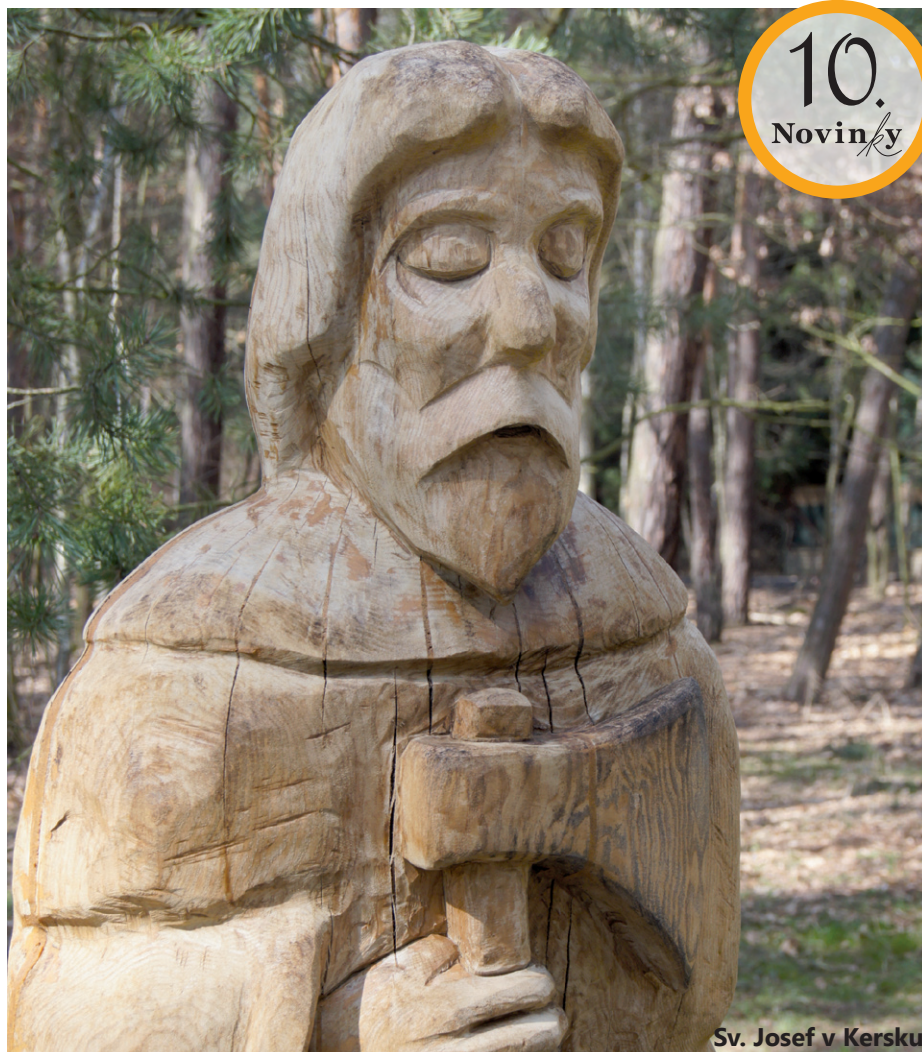
Vítání občánků v Hradištku

Slavnostní předání znaku obce

Akce klubu důchodců

Sv. Josef v Kersku

Vážení spoluobčané, dostáváte do rukou již 10. vydání **Novinek Hradištko a Kerska**, které jsme pro Vás opětovně vydali zcela zdarma. Jsem velmi potěšen, že lidé, kteří pro Vás **Novinky** připravují, neztrácejí elán a nadšení a umožňují nám všem se radovat z jejich profesionálně odvedené práce.

Začátkem měsíce června naši republiku zasáhly ničivé povodně, které podle prvotních odhadů způsobily škody v řádech miliard korun. Způsobily i utrpení lidí, kterým zničily majetky i jejich dosavadní snažení a koneckonců i sny o bezpečném domově. Tyto negativní události spustily vlnu charitativní pomoci, ke které se připojily i dámy z mladšího klubu důchodců

a velmi rychle zorganizovaly sbírku čisticích prostředků a ošacení pro povodněl zasažené obce. Mé poděkování patří nejen paní Beníkové, která stála u zrodu celé této humanitární akce, ale i všem dámám z klubu důchodců, které se aktivně podílely na organizaci. Děkuji také všem dárcům.

Dne 10. června 2013 nám s paní místostarostkou Janou Kubovou bylo z rukou předsedkyně Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky paní Miroslavy Němcovou osobně předáno písemné vyhotovení rozhodnutí o udělení znaku a vlajky naší obci Hradištko. Tímto rozhodnutím se naše obec zařadila do dlouhé řady obcí a měst, které jsou ze zákona oprávně-

ny svou vlajku a znak oficiálně používat a být právem hrdi na symboly, které obec reprezentují a tuto hrdost předávat dalším generacím. Symboly naší obce by nás měly doprovázet na všech oficiálních místech, listinách, propagačních materiálech a akcích pořádaných obcí Hradištko.

Na závěr bych chtěl všem sdělit, že naší obci byla na základě rozhodnutí ministra životního prostředí přidělena dotace na projekt „Revitalizace rybníka a drobných vodních toků v Kersku“. Tento projekt by měl výrazně přispět ke zlepšení situace odvodu povrchových vod v Kersku. Přeji Vám všem krásné prázdniny.

Ing. Jiří Kubela, starosta

Pomoc pro Budiměřice

Mladší členky Klubu důchodců v Hradištku iniciovaly ve dnech 5. a 6. 6. 2013 sbírku materiální pomoci pro obec Budiměřice, která byla postižena povodní.

Obec Budiměřice se nachází v našem nymburském regionu a patří pod ni i přílehlé Rašovice a Šlotava. Během dvou dnů do této sbírky přispělo více než padesát občanů a rodin. Klub mladších důchodců nakoupil materiál za 3.200 Kč. Obec Hradištko nakoupila materiál v hodnotě 5.000 Kč. Zdarma byla poskytnuta i přeprava dodávkou do Budiměřic. Představitelé obce dar převzali a všem Hradišťákům a Keršťákům za pomoc děkují.

Voda, voda, voda...

V Kersku napršelo ve dnech 1.–3. 6. 2013 asi 70 mm srážek. Intervaly mezi podobnými situacemi se zkracují a následky, zdá se, jsou stále katastrofálnější. Co s tím? Vzhledem ke konfiguraci kerského terénu se musíme smířit s tím, že v Kersku bude vždy s vodou nějaký problém. Není možné se vyjádřit ke všem možným příčinám a navrhnout optimální řešení. O jedné z příčin bych se ale rád vyjádřil, protože náprava by byla relativně rychlá a snadná. Osadě Kersko je sedmdesát let a nemovitostí zde postavených stále přibývá. Součástí přístupu do parcely je i můstek a zde je jeden z problémů. Ve smyslu, aby se vlk nažral... se nainstaluje novodurová trubka o průměru 20–30 cm, vše je, zdá se, v pořádku. Žel, jen do první povodně, kdy se podobný můstek stává špuntem. Přitom v běžném příkopu by byla potřeba roura o průměru alespoň 50 cm a v odvodňovacích strouhách 80 cm. Obdobná situace nastane u propustků, kte-

Komáři útočí

Naši občané a chataři, kteří si přejí klidné léto bez komárů, dali letos dohromady 12.600 Kč. Z loňského roku, kdy postřík nebyl tak intenzivní, zůstalo 11.000 Kč. Tyto dvě částky se daly dohromady a zaplatil se postřík letošní, stál 21.000 Kč. Odborná firma jej provedla ve dnech 20. a 21. května 2013. Stříkalo se v příkopech a vodotečích. Vzhledem k letošním klimatickým podmínkám to bylo o něco dříve, než v minulých letech, poněvadž larvy komárů už byly připraveny k vylíhnutí. JENŽE! Přišly nepředvídatelné osudné příválové deště, které postihly a zaplavily mnohá území v celé naší zemi, Kersko nevyjímaje. Stojící voda nám dělá starosti sama o sobě, navíc se dá předpokládat, že ve střehu jsou i komáři. Voda a teplo jim náramně vyhovuje. Co teď? Máme dvě možnosti. Buď s tímto už letos nic neuděláme, nakoupíme repelenty a léto s komáry vydržíme, nebo se pokusíme dát peníze ještě jednou dohromady, letos již ve druhé sbírce. Žádáme všechny obyvatele, chataře, podnikatele a provozovatele restaurací, aby přispěli, pokud si přejí klidné léto bez komárů, aby přispěli jakýmkoli finančním obnosem buď v hotovosti na OÚ v Hradištku, v Lesním ateliéru Kuba v Kersku nebo na účet obce č.: 504932389/0800, variabilní symbol 1234. Bude potřeba asi 25.000 Kč. Děkujeme.

ré jsou na místě desítky let a po celou dobu nebyly čištěny. Přitom se jedná o majetek každého z nás. Poslední, snadno řešitelný problém představují meliorační strouhy, které prochází přes soukromé pozemky. První osadníci měli jako věčné břemeno čištění těchto struh. V pozdějších letech se od toho bohužel, upustilo a tak řada majitelů parcel čištění neprovádí, dokonce tyto strouhy zavalí. Důsledky si jistě lze představit. Problematika opětovného řádného odvodnění Kerska je mnohem složitější, ale jsem přesvědčen o tom, že každý by měl začít u sebe a své nemovitosti. Mgr. Václav Kořán

Znak

V pondělí 10. června 2013 předala předsedkyně poslanecké sněmovny Miroslava Němcová starostovi naší obce Ing. Jiřímu Kubelovi dekret o udělení znaku a vlajky. Tyto symboly má nyní obec právo užívat ve schválené podobě. Slavnostního aktu v Parlamentu ČR se zúčastnilo 53 obcí. Všechny obce a jejich symboly byly veřejně představeny. Udělením znaku a vlajky se naše obec stala viditelnější a zařadila se mezi obce, které jsou hrdé na svou existenci.

V Kersku řadí pytlák

Máme v revíru škodnou! Řekl by hajný Kocánek, kdyby ještě žil. V Kerském polesí řadí neobyčejný pytlák, který loví, světe div se, cyklisty.

Už je to tak. Pytlák, říkáme mu Větvíčkář, klade na lesní cesty pasti v podobě klacků, větví, klád a stromů. Za slunečního svitu, kdy se lesem mihají stíny, stávají se pasti těžko viditelnými. „Svůj“ ráj obchází pytlák, který bydlí ve vesnici s Kerskem sousedící, často. Odklizené větve vrací zpátky na cesty a zároveň dychtivě, plný očekávání kontroluje, jestli se nějaký nepozorný cyklista, běžec či chodec do jeho pasti nelapil. To by pak možná byl u zraněného člověka první a třeba by ho i ošetřil. Třeba by zachránil i zraněné dítě a vděční rodiče by mu ještě rukou potřásl. Stal by se záchranářem... Možná mu o zraněné cyklisty nejde, třeba je jen sběratelem zničených kol či proražených duší. Nebo proč to vlastně dělá? Jde-li mu o slávu, ať se přihlásí. Sepíšeme rozhovor, i fotku do novin mu dáme. Nemá-li však rád lidi, a to asi nemá, jinak by zlo bližnímu svému nečinil, bude s ním těžké pořízení. Stále totiž platí: Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. Mohl by o klacek zakopnout, do větvi se zaplést, kládou či stromem se zavalit a kdo mu pak pomůže? Když do Kerského rybníčku žbluňkne? To by byl ale pech! Pytlák si políčil sám na sebe. Za hajného Kocánka bývalo Kersko oplocené, nikdo tam nesměl. Dnes do lesa mohou všichni. Po lesních cestách chodí chodci, běhají běžci a jezdi cyklisti. Pane Větvíčkáři, smířte se s tím!

Podle vyhlášky č. 4/2011 o ochraně nočního klidu a regulaci hlučných činností, platí **zákaz používání hlučných strojů** v naší obci v neděle a ve svátky.

Letní výtvarné kurzy Lesního ateliéru Kuba v Kersku: Pletení z pedigu – 27. července v 10 a ve 14 hodin. Kurz keramiky – 3. srpna v 10 a ve 14 hodin.

Děkujeme MUDr. Blance Kosové za úklid okolo autobusové zastávky v Kersku u hlavní silnice. Děkujeme i všem dalším, kteří se úklidu věnují.

Vítání občánků

V sobotu 1. června 2013, na Den dětí, dorazila na Obecní úřad v Hradištku vzácná návštěva.

V doprovodu rodičů, babiček, dědečků a dalších rodinných příslušníků přišli noví občánky Hradištka a Kerska. Zástupci obce přivítali do života tři děvčata a čtyři chlapce. Pod vedením paní ředitelky vystoupilo s pásmem písniček a básniček šest žákyň z naší školy. Noví občánky byli obdáváni keramickou figurkou, knihou a pamětním listem. Maminky dostaly květiny. Na závěr bylo připraveno malé pohoštění. Mnohé rodiny využily této příležitosti k seznámení. Vždyť jejich děti budou pravděpodobně za pár let spolužáci.

Adéla a Anna Melíškovy, Veronika Veselá, Adam Ignác Kovář, Jan Joza, Jan Niedermeier, Matěj Procházka

XV. Hrabalovo Kersko – Jan Řehounek: Je to neuvěřitelné, ale zase se povedlo!

Ačkoliv v sobotu 18. května ráno by téměř každý na sto procent oprávněně tvrdil, že 15. Hrabalovo Kersko vybočí z tradice pěkného počasí, neboť ještě o půl desáté, tedy půl hodiny před zahájením pochodu Po místech, která měl Bohumil Hrabal rád, lilo jako z konve, všechno bylo nakonec jinak.

Těsně před desátou se temně šedé mraky rozešly a vysvitlo slunce. Na celý zbytek dne. Účast pochodu i cyklojízdy z Nymburka předchozí déšť sice trochu ovlivnil, šlo čtyřicet a jelo třicet devět účastníků, tedy méně nežli v předchozích ročnících, ale všichni si to úžasně užili. Cyklisté sbírali cestou v restauracích razítka do Putovních knížek, mnozí kromě nich i v každé pivo. Pěší si zase od Honzy Řehounka vyslechli na památných místech kerského lesa zasvěcené povídání proložené citacemi z Hrabalových knížek. Všichni však dorazili do půl jedné k Lesnímu ateliéru Kuba, na jehož zahradě se už točilo maso na grilu,

točilo se Postřižinské pivo a točili se muži kolem žen... Hrál skupina Flexiband, poté hráli členové divadelního spolku Hálek Nymburk divadelní jednoaktovku Chcete vidět Zlatou Prahu? v dramatizaci Honzy Řehounka, děti si hrály s pejsky... Pak se na jeviště posadilo trio vzácných hostů, které s moderátorem Jardou Křížem za-

mi dárky odměnění účastníci cyklojízdy, nositelé nejnápaditějšího hrabalovského zavazadla, jímž byla síťovka s nákupem a bankovkami (Bohumil Hrabal nosil své honoráře za knihy právě v síťovce), a zasoutěžili si v pití lahvového piva, což bylo obzvláště pikantní, neboť i nad žiznivými chlapy vyhrála dívka. V hledišti se toho příjemného slunného odpoledne sešlo několik stovek lidí, kteří si pochvalovali nádhernou at-

mosféru. Mnozí přijeli i z daleka: z Moravy, Slovenska, Polska. Ti, kteří museli odjet o sedmnácté hodině přistaveným autobusem, tiše záviděli ostatním, kteří mohli zůstat ještě hodinku či dvě. Všechno ale musí jednou skončit, a tak skončilo i patnácté Hrabalovo Kersko. Již v tuto chvíli již ale organizátoři začali myslet na ročník šestnáctý, který bude ve znamení stého výročí narození Bohumila Hrabala. **Těšme se tedy na 24. květen 2014!**

text: Jan Řehounek

Tillerovi by měli radost

Byla to náhoda, že se mi podařilo vy-pátrat paní Otů Reinwetterovou, vnučku Jaroslava a Anastázie Tillerových, kteří postavili před válkou v Hradištku u Labě svoji vilu. Pozemky si zde koupili v roce 1931 od Josefa a Alžběty Hynkových. Vila s bohatou historií, která zde stále stojí, má dnes jiné majitele. Prošla rekonstrukcí, nachází se v areálu Jezdecké školy Equus Kinsky. Její příběh rozhodně stojí za povšimnutí. Mnozí už totiž ani nevědí, proč se jí dodnes říká Tillerova vila.

Paní Reinwetterová, už od dětství jste jezdila do Hradištku za svými prarodiči na místo, kterému se říká Na Lukášku?

Můj děda i babička měli vždy vřelý vztah ke koním a jejich rozhodnutí na vhodné prostory k vyjížděním na koních padlo na příhodnou oblast u Labě a to právě zde v Hradištku. Na pozemcích nad labským jezem, které děda koupil, nechal postavit zmíněnou vilu a návazně hospodářské stavby, včetně domku pro kočího a stáje pro koně. Po dobu stavby a úpravy prostor byli jejich koně dočasně ustájené v Hradištku u pana Káninského, u kterého též až do dokončení vily a stáji dočasně děda s babičkou přespávali. Můj dědeček Jaroslav Tiller byl totiž na vojně u hulánů a i babička Anastázie byla vášnivou jezdkyňou na koni. Skákala přes překážky. Z dětství si pamatuji, že mi vyprávěla, že dokonce skočila i Taxisův příkop. Na dědu si moc nepamatuji, byly mi čtyři roky, když zemřel. Zato babičky jsem si užila hodně. Jezdila jsem za ní do Hradištku vždy na celé školní prázdniny. **Jaká je vaše vzpomínka z dětství na Hradištko? Líbilo se vám tam? Našla jste si kamarády? Jak jste trávila volný čas?** Přes neutěšené poměry po roce 1948 jsem trávila u babičky krásné prázdninové měsíce a využívala všech možností, které Polabí skýtalo. Tehdy se nejezdilo běžně s dětmi k moři na dovolenou. Měly jsme krásné koupání v řece a mým nejoblíbenějším

dopravním prostředkem bylo kolo. No a láska k cyklistice mi zůstala dodnes. Bylo to prima hlavně v létě, kdy příroda nabízela spoustu čerstvého ovoce, kterého v době plánovaného hospodářství bylo ve městech nedostatek. Někdy jsme dokonce ochutnávaly i tzv.

Anastázie Tillerová v Hradištku

Jindra Hadacek
a Ota Reinwetterová

„zakázané ovoce“ a přitom jsme na útěku prožívaly pro nás velké dobrodružství. Když se to babička dozvěděla, tak se jí to nelíbilo a zlobila se na nás. Vůbec jí nevadilo, když jinak prázdná vila ožila dětmi. Kamarádky jsem si tehdy našla v bytovkách u elektrárny a od přívozu. Jezdily jsme na kolech, na loďce, u táboráku opékaly brambory. Na jednom ze vzrostlých stromů poblíž Lukášku jsme my, čtyři kamarádky, měly sídlo. Náš spolek byla „Tajná Organizace Čtyř Veselých Amazonek“. Potom jsme se léta neviděly, až v roce 2008 jsem prostřednictvím pana Káninského získala kontakt na bývalou přítelkyni Jindru a společně potom jsme našly Dád'u. Jen Věru jsme nedohledaly. Máme poslední zprávu, že snad bydlí někde v Salské, ale ani neznáme její nynější příjmení. Součástí dnešního areálu je kulatá „rotunda“, která stojí u vstupu. **Váš dědeček, pražský továrník, ji postavil v roce 1935 jako stáčírnu minerální vody Tilla. Přišla válka, ale po osvobození**

v roce 1945 se pravděpodobně vše vrátilo do starých kolejí, bohužel jen na několik let. Víte o tom něco?

V Hradištku byl navrtán minerální pramen Tilla do hloubky 95 m, který se stácel do lahví a distribuoval do prodeje. Mám jen nekvalitní fotku plakátu, jak vypadaly lahve na minerálku. Já jsem se narodila koncem roku 1947, takže jak to vypadalo s provozem ve válečném období nevím. Nevím ani to, kdy bylo nařízeno ukončit provoz čerpání minerální vody. Muselo to být někdy kolem roku 1950. Budovu stáčírny pak dostalo do užívání JZD. Zvenčí budovu obložili hnojem a zpočátku zde měli uskladněné brambory ke klíčení a později slepičárnu. Tu si už pamatuji, jako silně zdevastovaný neudržovaný objekt. **Před rokem 1989 byla vila v dezolátním stavu, byla „rozebírána“ až téměř do totálního zničení. Celý areál byl zarostlý, zpustlý. Vše se časem dostalo do rukou Arcidiecézní charity. Ta, jelikož neměla dostatek peněz na obnovu, nabídla v roce 1996 vilu k prodeji. Celý areál odkoupil současný majitel, který zde provozuje jízďárnu. Hradištko tak získalo pěkné výletní místo. Ale co vy? Zasteskne se vám někdy po starých dobrých časech svého dětství?** Já se sem vracím ráda a jsem přesvědčená, že i když majetek nezůstal v rodině, měli by dědeček a babička Tillerovi radost, že jezdecká škola, která zde působí, pokračuje v jejich ideálech. **Děkuji vám za milou vzpomínku na Hradištko.**

Bronislav Kuba

Jaroslav Tiller, MUDr. Otakar Lokvenc s dcerou a ruskými vojáky (1945), Tillerovi s vnučkou, Jaroslava Lokvencová roz. Tillerová u zřídla
foto: archiv rodiny

Základní škola Hradištko

Blíží se konec školního roku a žáci kromě uzavírání klasifikace také čeká ještě mnoho příjemných aktivit.

Závody malých dračích lodí v Nymburce, školní akademie, závody v lehké atletice v Hořátvi, letní škola v italském Caorle, cyklistický výlet do Mateřské školy v Semicích, sportovní den ve škole, výlet do Vodního světa Kolín a nakonec slavnostní rozloučení se školním rokem a vysvědčení.

Samotný školní rok byl velmi náročný a my si při pohledu zpět za uplynulými dny můžeme říci, že jsme vše všichni zvládli bez ztráty kytičky. Přeji proto všem dětem, aby prázdniny byly plné sluníčka se spoustou zážitků, příjemným časem, kdy si odpočinou a nabere síly do dalšího školního roku. Hezké léto a krásnou do-

volenou přeji i rodičům a těším se na další spolupráci a pomoc při pořádání školních akcí a vedení kroužků. Poděkování

patří členkám Klubu důchodců za společný výlet do Nelahozevsi, mnoho společných akcí a za vedení kroužku pečení. Velké uznání a dík za jejich práci patří také pedagogickým pracovníkům naší školy, která je mnohdy nad rámec jejich povinností a pracovní doby. Snad největším oceněním a pohlazením na duši za práci nás všech ve škole je 12 slohových prací, které napsali žáci 3., 4. a 5. ročníku. Popisovali hradištskou školu. Ačkoliv byly slohové práce obsahem skoro stejné a jen velmi těžko se vybíralo, která je nejlepší, nakonec byla vybrána práce Kateřiny Kopecké. Jednička však patří všem.

Mgr. M. Šteffková, ředitelka školy

Den země

Děti a paní učitelky ze ZŠ se vydaly do kerského lesa v lokalitě U kamene zasadit nové stromky. Odborný lesní hospodář vybral několik druhů třešní a smrků.

Hurá na prázdniny

Dětský den plný zábavy, soutěží a pohádkových bytostí na fotbalovém hřišti v Hradištku.

Noční stanování: zahájení letních prázdnin, 28. 6. 2013 – 18.00 hodin. Stanování ve vlastních stanech, opékání špekáčků, noční dozor, snídaně pro malé nocležníky.

Dětský den: hlavní pohádkový program, 29. 6. 2013 – 9.00 hodin. Zábavné úkoly a soutěže, svačina a občerstvení pro děti, hodnocení a odměny pro děti, oběd pro děti. Za nepříznivého počasí bude připraven náhradní program. Všechny prima holky a kluky srdečně zvou členové MS ODS a TJ Sokol Hradištko

O těch pěti letech, co jsem prožila ve škole

Když jsem byla ještě ve školce jako předškolák, strašně jsem se do školy těšila, ale stále jsem se mamky vyptávala, jestli se ve škole spí jako ve školce, protože jsem spánek po obědě nenáviděla.

U zápisu jsem si celou školu prohlížela, hlavně jsem byla zvědavá na paní učitelky. Byly moc hodné a jsou hodné stále i dnes. Nyní jsem už v páté třídě. Do školy nás nastupovalo deset, ale dnes nás je jen sedm. V první, druhé a třetí třídě mě učila paní učitelka Maudrová a strašně mě to bavilo, protože nás učila číst psát a počítat, přidala se násobilka a vyjmenovaná slova. Od čtvrté třídy nás má paní učitelka Šteffková. Je strašně hodná a je s paní učitelkou nejlepší učitelka. Ze začátku čtvrté třídy jsem neřešila, že už je to předposlední rok v hradištské škole, ale koncem roku, když jsem viděla, jak se

loučí na akademii pátáci, došlo mi, že mě čeká poslední školní rok. A ten poslední rok utekl milionkrát rychleji než čtyři roky před ním a nyní se blíží okamžik, kdy budu na místě pátáků stát letos já a moji spolužáci. Pořád si promítám těch pět let dokola a nejvíc vzpomínám na 5. ročník, když jsme jeli například do Národní galerie v Praze na velikonoční program nebo na výlet na zámek do Nelahozevsi a do Muzea A. Dvořáka. Také jsme jeli parní-

kem po Vltavě nebo jsme byli v Národním divadle na baletu Čarodějův učeň. Úplně nejraději vzpomínám, jak od druhé třídy jezdíme na ozdravné pobyty do Itálie do městečka Caorle. Také sportovní akce byly skvělé – dračí lodě, florbal nebo závody v lehké atletice, turnaj v golfu. Na této škole mám vše ráda i všechny předměty mě baví. Když tak přemýšlím, nic bych na této škole neměnila. Je hezká taková, jaká je. Bude se mi stýskat po každé učitelce.

Bude se mi stýskat po mých kamarádech a hlavně se mi bude stýskat po té malé žluté školičce, kde mě naučili být slušnou a sebejistou holkou. Kdybych měla stroj času, hned bych se vrátila zpátky na začátek do první třídy. Kéž by to šlo! Kateřina Kopecká, 5. ročník

Těšíme se na prázdniny! Ester, Kristýna, Miša, Monika, Zuzana a Zuzana, děvčata z výtvarného kroužku.

Slavnosti sněženek, díl V. – Leli

Letos uběhlo již třicet let od premiéry filmu Jiřího Menzela natočeného na motivy povídek Bohumila Hrabala - Slavnosti sněženek. Tento film se natáčel v Kersku a jeho okolí. Přinášíme vám seriál, který popisuje hlavní místa děje a postavy. Bohumil Hrabal se ve své knize Slavnosti sněženek nádherně rozepisuje nejen o Kersku, které měl moc rád, ale také o lidech, které zde potkal. Jako jednu z postav si vybral i pana Jiřího Fialu, kterému dal přezdívku Leli. Po něm pojmenoval i jednu povídku. Jedno nedělní odpoledne jsem pozval pana Fialu do jeho oblíbené restaurace U Pramene, místní jí říkají Domeček, na kus řeči. Vzpomínal rád. Kersko a Slavnosti sněženek, to je totiž jeho život.

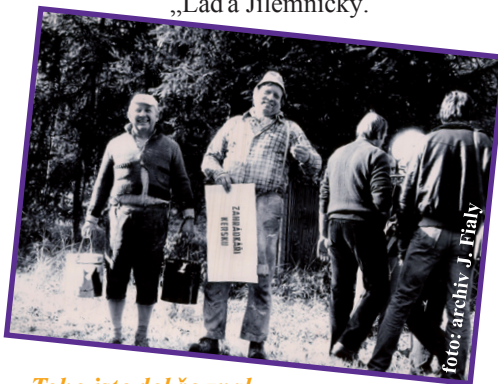
Jak jste se dostal do Kerska? Ve čtyřicátém osmém nás známí pozvali do Kerska na návštěvu. Líbilo se nám tam a tak v jedné chatičce jsme sehnali podnájem. V ní jsme byli rok. Pak jsme sehnali podnájem u Kvasničků, tam, co bydlí Honza Müller. No a v dvaapadesátém roce se nám naskytlo koupit tento současný domek. Byl postaven už v roce 1937. Ta chata byla na výstavě v Holešovicích. Tomu pánovi se zalíbila, nechal ji rozebrat a postavil ji tady. Myslím, že jí stavěl architekt Kmoníček. Stálo to 300 tisíc. Tenkrát to byly prachy. **Když v Kersku koupil Bohumil Hrabal chatu v roce 1965, vy jste byl tedy už starousedlíkem.** Hrabal do Kerska jezdil k Elstnerům. To bylo takhle. Pan Fiala, shodou okolností můj jmenovec, si vzal první Elstnerovu ženu Evu. Elstner tam ale jezdil taky. I já jsem tam chodil. Tam jsem Hrabala poznal lépe. Pak už to šlo.

...Ve všem si Leli věděl rady, tak byl sečtělý, že vlastně byl veliký technický příručník slovník, a o všem, kde se co stalo nebo událo, o tom dovedl udělat přednášku...

Jak jste přišel k přezdívkě Leli? To mě pojmenoval pan Hrabal. Kdysi běžel film s Vlastou Burianem Lelíček to zařídí, nebo tak nějak. **Nebyl to Lelíček ve službách Sherloka Holmese?** Tak to bylo. Nevím, proč mě tak pojmenoval, ale už mně to zůstalo. Nikdo jiný, než on by na takovou blbost nepřišel. **Ve filmu vaši postavu ztvárnil Jaromír Hanzlík.** Ano, hrál mě. Když přišel na plac, jak se říká, tak Menzel povídá: „Jirko běž, projděte se dvě hodiny a kecej mu blbosti.“ Aby mě nasál. Aby tu figuru, kterou představoval, tedy mě, nasál. Ovšem bylo to trochu jinak. Příběhy si upravil Menzel s Hrabalem, poněvadž jednoho dne povídá Hrabal, tedy Bogan, my mu říkáme po nymbursku: „Prosím tebe, přijď večer, já ti dám něco přečíst.“ Tak jsem tam přišel, dal mi rukopis.

Otevřel flašku whisky, kecali jsme o různých záležitostech. Flašku jsme skoro vypili a já povídám: „Hele, proč mě tam necháš umřít?“ Tedy pana Leliho. A on říká: „To je příběh Gustava Havla, motocyklového závodníka.“ On jel Karlínem Sokolovskou, bylo po dešti, a vezl opravdu dršťkovou polívku. Vletěla mu tam nějaká ženská, on na to šlápl, smyk, mašina se položila, on z toho vylít, a ač měl helmu, helma pukla a pukla mu i hlava. A já povídám: „No dobře.“ Když mi dal Sněženky, první výstisk, autorský, tak mě tam napsal věnování: **AČ LITERÁRNĚ MRTVEV, ŽIJE.**

...Když Leli nešel, tak jsme mu šli vstříc a našli jsme ho, ležel na zádech a díval se do hvězd, tak jak umíral, když naražil na sloup u Darmstadtu, mladický Rosemayer. Když mu Bob zvedl hlavu, měl dlaň plnou krve, a Leli řekl... Pozor, ať nezvrhnete tu bandasku... a za hodinu umřel. Jak říkám, velicej pard byl Leli. Kdo nás teď bude bavit? A tím vám, pane Fialo, zajistil pravděpodobně dlouhověkost. Třeba jo, třeba jo. Proto byl ten konec takový smutný, u starého pramene, tady pan Leli umírá. V příkopu, u pramene! **Či to byl nápad, abyste i vy sám ve filmu hrál.** To byl nápad režiséra Jiřího Menzela a Hrabala. Chtěli mě tam mít a měl jsem tu dvojici hrát s nějakým pánem z Hradištká, on byl hostinský U Kocánků. A já povídám: „Hele Bogane, to není ono.“ „Láďa Jilemnický.“

Toho jste dobře znal.

No samozřejmě, jsme dlouholetí kamarádi. A on říká: „Člověče, to není špatný nápad.“ „Pat a Patašon.“ No a první záběry jsme měli u starého pramene a druhý den, to jsem se dozvěděl ze štábu, povídá režisér Jiří Krejčík Menzelovi: „Kde jsi sehnal ty dva komiky?“ On říká: „To ti neřeknu, to jsou moje černé koně.“ Chtěl jsem, aby Láďa hrál partáka se mnou, poněvadž cizí člověk, to není ono. **Ve filmu se mihne i váš tatínek, jak běhá aleji, kluci na motorkách tam kolem projedou, čmoudí z výfuku...** Ano, to bylo točené ve 14 aleji. Jo, také tam hraje táta, jak sedí na verandě v Hájence s Hrabalem. Venku. **Tak máte ve filmu tatínka.** No a maminku také. **Také?**

Jiří Fiala
s Jaromírem Hanzlíkem 2003
s Josefem Somrem 2012

A to byla která? Před bývalým konzumem čekala na chleba. To bylo zajímavé. Šla po parcele, zakopla, upadla a zlomila si klíček. Bylo to během točení. Tak jsem ji naložil, odvezl na Bulovku. Sestra u příjmu říká. Vy musíte nejdřív na svého obvodního lékaře, ten vám napíše doporučení, pak teprve můžete sem. Já povídám, že jedu na ošetření z venku rovnou sem. Proč bych měl tohle dělat? No a v tom šel profesor Knobloch, který bydlel v Poděbradech, měl tam vilu. Jdu k němu a říkám: „Dobrý den pane profesore, musím vám vyřídit pozdrav.“ „A od koho?“ „Pan docent Lunda z Karláku, chirurg.“ „A jak vy ho znáte?“ „No, chodím k Sojkům na obědy a sedáváme spolu u stolu.“ „Tak si povídáme.“ „Tak to jo.“ Vzal mě kolem ramen, špitáli jsme si, jdeme po chodbě, sestra z příjmu se dívá od okýnka, a když jsem se rozžehnal s Knoblochem, najednou povídá: „Paní Fialová, na příjem.“ „Vy jste si na mě stěžoval?“ „Já?“ Povídám: „Jak jste na to přišla?“ „Já jsem vyřizoval pozdravy panu profesorovi a o tomhle nabyla ani zmínka.“ „No tak to jo.“ Matku udělali, zakřídlovali. Přivezl jsem ji zpátky a matka říká: „A mám po hraní, už nemůžu hrát.“ Já to říkám Menzelovi: „Jirko, hele, matka má zakřídlovanou ruku, odpoledne si zlomila klíček, tedy klíční kost a už nebude hrát.“ „A proč by nehrála?“ „Copak tam nemůžu mít raněnou?“ Je to ta ve světlém kabátě a má skrčenou ruku. Hrála tam celá naše rodina.

...pokračování na další straně

Kde sbíral pan Hrabal náměty k povídkám? Prosim vás, nejenom tady, ale chodil po hospodách i po okolí, chlapům objednal pivo a kecali. Takhle on to dělal. ...*Leli byl těžkej pard. Jindy si zase vykračoval Kerskem, a kde kdo něčemu nerozuměl, tak Leli mu udělal přednášku a pak poradil, nebo sám udělal, co radil. Pan Svoboda nemohl vymalovat kuchyň, tak Leli řekl, Čemu nerozumíte, v čem vám to hapruje? A pan Svoboda řekl, že má strach ze stříkáním kuchyně, kterou chce na modro, a Leli řekl, že má pan Svoboda štěstí, že Leli šel kolem, a hned mu připravil do kbelíku malby, ale vylepšil ten malby několika kapkami oleje ze speciální lahvičky, kterou přinesl, a pan Svoboda natřel kuchyň, ale když v noci ulehl, tak o půlnoci ho probudil takový zvuk ze tmy kuchyně, jako když si tam někdo dává sladký hubičky, a když rozsvítil a podíval se na strop, tak ten byl samý bublinky, který praskaly, takový kuří nožky a neustále praskající a sypaní se na podlahu modrý prášek. Leli, když se to dozvěděl, řekl Technická závada v malby, a kráčel nezlomený dál... V povídce se píše o panu Svobodovi, kterému jste mu poradil, jak má vymalovat kuchyň. Do barvy jste mu doporučil přimíchat nějaký olej.* Ale ne, to bylo takhle. On maloval, já tam přišel, něco jsem potřeboval a povídám: „Hele, dej tam do toho bílý.“ „To pojí a bude to dobrý.“ No, nepovedlo se. **Celá malba mu spadla.** (souhlasně pokývá hlavou) On to předtím nenamočil a neseškrábl. Měl tam toho dost, měl velký nános. No, to byl ten důvod. No, to se stalo, no. Hrabal to trochu přibarvil. Prosim vás, to je autorovo právo, aby udělal zase nějakou legraci.

...*To jednou se přivezl sud, a když jsme ho postavili pod starými duby, nikdo se neodvážil ho narazit, že pivo je zkarbovaný. Až najednou přichází Leli, a hned, čemu nerozumíte, co je vám nejasný? A když jsme řekli, že se bojíme narazit jehlu, řekl Leli, přineste mi zástěru, a pak udělal přednášku o tom, co je to jehla*

a jaký je její princip, a pak nasadil jehlu, povolil šroub a mocným úderem narazil jehlu, ale kluci, co přitáhli na káře ten sud, měli pravdu, jehla vyletěla jako kopí vzhůru, pivo tryskalo a šumělo mocným gejzirem do větví dubu, a Leli stál v tom pivním zřídle, krásný a mokrý, a když pivo vystříkalo a pak v kapkách se vracelo z listů na lavice a na nás, Leli prohlásil s gestem, Technická závada...

Neřekl jsem vám, jak to bylo s tím sudem piva v Hájence. **Ano, na to jsem se vás chtěl také zeptat.** Tak to bylo jinak. Tady u Karbanů, co má dneska mladej pronajato tuto hospodu, tak koupili soudek, bylo horko, nevzali si vozík a tak ten soudek kouleli po silnici z Hájanky až sem. Teď já jedu okolo, oni říkají: „Hele, ty umíš narážet pivo.“ „Pojď nám to narazit.“ Říkám: „Proč ne.“ Tak se to připravilo, sundal jsem uzávěr, namočil jsem si jehlu... Ale neřekli mi, co s tím sudem bylo, že je odražený. No samozřejmě, raz, dva tři. To se dělalo na třikrát, jo? To bylo ještě klasické narážení jehlou. Samozřejmě jehla tlakem vylítla, pivo začalo stříkat. Já to ucpal rukou, ale stejně. Teď já toho měl v obličeji, to si nedovedete představit, jak desítka pálí v očích. Já povídám: „Kluci, honem ručník, já nevidím.“ Jehla uvízla nahoře na větví, pak se sundala. V sudu zůstala asi půlka. Bylo to Postřižinské, tady nebývalo jiné. No, tak takhle to bylo. Povídám: „Vy volové, podruhé mi alespoň řekněte, co s tím bylo.“ Takhle jsem jim to narazil. Celý jsem smrděl. Matka říkala: „Co jsi dělal?“ Já povídám: „Narážel jsem pivo.“ „Ježíšmarjá.“ No jo, to se stane. **Jak to bylo s nápisy Zahrádkáři Kersku. To v knize ani není.** To bylo udělané jen ve filmu. To si Hrabal vymyslel. Někde něco slyšel, tak to použil. Já jsem chodil s těmi dvěma kbelíky, s černou a bílou barvou. Láďa chodil se šablonou. Ta černá barva se nepoužila. Film chtěl mít dvě plechovky. No a jak to chceme Věře šoupnout na zadek (Zahrádkáři Kersku), tak to bylo před Kořánovými. Tam byla zastávka autobusu. U rybníka býval

smeták. Tam se také točilo, taky jsme to tam hodili. **Vy ve filmu hrajete myslivce, ale vy sám jste myslivcem nebyl.** Ne, jednak za tehdejší éry mi nedali zbraň, byť i loveckou, ať jsem žádal, že bych se přidal střílet třeba do Velenky nebo do Hradištko. No nedali, nedali. Přerováci, co hráli myslivce, tak první den přivezli basu piva, pivní sýr, to byly takové balíčky a chleba. „Kluci, pojďte si vzít.“ My jsme měli svoji šatnu, ale stejně jsme k nim chodili, poněvadž tam byla legrace. Když byl čas, byla i harmonika... Tak jsme jim dali každý na pivo, aby přivezli ještě ty sýry. Tak se tahaly dvě basy piva, balíčky toho pivního a flaška rumu. Teď přijde režisér Vlášil a povídá: „Pánové, vy máte rum.“ Říkali jsme: „No, máme.“ „Dejte mi napít.“ „Ale jo, pane režisér, pojďte.“ Tak mu nalili pořádného stachana, on ho tam hodil a povídá: „Tady máte padesát korun“ a zítra mi přivezte půllitr. Jinak Menzel šel po tom, nesměl to vědět. **Pan Menzel moc nepije, co?** Ne, Kristián mu donesl ze zahrádky pytlík jablek a to byla jeho celodenní strava. Chroustal jablka. Měl dobrou odrůdu, to jo. **Hrával jste i tenis?** Ano, hrával. Ráno jsme si upravili kurt, že budeme odpoledne hrát, poněvadž to byla, jak se říká, samoobsluha. Byl tady sice správce, pan Drobek, bydlel na rohu za pramenem, ale přišli někteří lidé, vyhnali nás z kurtu, vy máte prázdniny, vy můžete hrát kdykoli. A měli upravený kurt. Tak jsme se namíchli a říkáme: „A kašlem na to.“ Tím pádem jsme toho nechali. Akorát zůstal hrát Karel Jindrák, ten tady byl hvězdou. Velmi dobře hrál. **Film Slavnosti sněženek se natáčel v roce 1982. Byl jste na premiéře filmu?** Ano, ta byla v Praze v prosinci v roce 1983 v kině Sevastopol na Václavském náměstí. V Semicích byla předpremiéra. **Film je pro vás jistě pěknou vzpomínkou.** Mám ho na DVD a když ho dávají v televizi, tak se podívám. **Máte pěkné zážitky.** Léta odvaly už spoustu detailů, které byly...

Ukázky použité z povídky Leli, B. Hrabal: Slavnosti sněženek Bronislav Kuba

Senzační objev – Svícnový smrk

Pamatujete si na gigantický svícnový smrk, který stával napravo od Nymburáčky směrem k Sadské? Tento smrk, o kterém psal i B. Hrabal, tam lesníci nechali z piety stát i potom, co zcela uschl. V roce 1997 nevydržel náporu větru a padl. Od té doby zmizel všem z očí, okolo vyrostl nový les. Jeden zdejší pamětník tušil, že spadlé torzo známého smrku by ještě mohlo být k nalezení. V hustě zarostlém lese si pomyslně rozdělil jednotlivá území, pátral a ... našel! Pokud si na svícnový smrk pamatujete, jděte se tam podívat. Běžte aleji č. 8 na konec obydlené části

Kerska, dojdete na křižovatku. Dáte se rovně přes kovovou závoru. Po pravé straně minete mladou dubinu, asi po pěti stech metrech, ještě před potokem uvidíte po pravé straně na stromě informační ceduli. Cesta k němu je částečně vykleštěna a označena provizorním modrým značením. Přejeme pěknou letní zábavu při hledání.

foto: Jan Sláma

Co je nového v knihovně?

V dubnu pořádala knihovna turnaj ve hře Člověče, nezlob se. Sešlo se 22 hráčů od šesti do devadesáti jedna let. Hrál se na dvě kola. Hrací plány, na kterých se hrálo 1. kolo, vyrobili malí čtenáři v knihovně. Šest vítězů se utkalo ve finále. Obrovské Člověče, nezlob se, sestavené ze starých

CD disků, bylo na podlaze a hráči posunovali místo figurek velké limonády. Všichni účastníci seděli dokola na židlích a hlasitě fandili. Užili jsme spoustu legrace a nakonec mohutně zatleskali paní Zavadilové, která měla svoje figurky první v domečku. Měla prostě šťastnou ruku na házení. Dort ve tvaru Člověče si odnesla do klubu, kde si na něm všechny babičky pochutnaly.

Ceny obdrželi i ostatní hráči, prostě nikdo neodešel s prázdnou. Pro děti byly připraveny různé výtvarné činnosti, vyráběly hrací plány na turnaj, slepovaly kuřátka z ubrousků, skládaly motýlky, malovaly na plátno a vytvářely košíčky z pet lahví. V rámci akce Celé Česko čte dětem jsme

každou středu četli pohádky. Do prázdnin ještě plánují po dohodě s paní Zavadilovou výtvarnou dílnu se staršími důchodkyněmi. Další informace o provozu v knihovně se aktuálně dozvíte na internetových stránkách knihovny na www.knihovna-hradistko-estrany.cz. Těším se na další setkávání v knihovně.

text a foto: Jana Šestáková

Klub mladších důchodců

Nejnáročnější akce je náš ples, ale ani po něm nespíme na vavřínech.

Pro děti ve škole jsme podle nápadů Elišky Žeravé vyráběly dárky. Zajímá nás také vzhled naší obce, proto jsme vyhrabaly park u kapličky i na hřbitově a ořezaly stromy před KD. Do hostince jsme 27. 4. pozvaly Staropražské heligonkáře, zpíval Jiří Škvára a nálada byla skvělá. Ke konci se dokonce i tančilo, ale účast ze strany občanů byla žalostně malá, což nás dost mrzí. Dále jsme měly v klubu přednášku o zelené stravě i s ochutnávkou, kterou připravila paní Helena Jeníková. V květnu jsme po dohodě s paní ředitelkou uspořádaly výlet pro děti do Nelahozevse, šlo se na zámek, do muzea Ant. Dvořáka a i plavba po Vltavě přes plavební komoru se dětem moc líbila. Ještě jsme přejeli do Veltrus do obory kde mají stádo daňků a muflonů. Stromy u KD opět obrostly, tak jsme je znovu ořezaly, vyplely jsme záhon a uklidily čekárny. Za odměnu jsme si vyjely do Kerska do Domečku. Sbírký, na pomoc postiženým povodněmi na Nymbursku, které jsme na OÚ organizovaly a u kterých jsme se střídaly, se pořádaly ve dnech 5.–6. a 12.–13. 6. Také jsme navštívily atelier Kuba a restauraci Hájenska.

Miluše Ziková

Poznáte co je na fotografii?

V minulých Novinkách jsme uveřejnili soutěžní fotografii. Čtenáři měli poznat, co je na fotografii. Šlo o pomníček, který se nachází vedle sochy Panny Marie u hlavní silnice na pravé straně směrem na Sadskou. Nápis je léty téměř smazaný, je na něm napsáno: *První největší bolest nám způsobila jediná dcera Milena roz. Chládková, která dne 17. 3. 1935 ukončila na tomto místě dobrovolně svůj mladý život.* Kde se pomníček nachází, vypátral František Kutífel, který získává cenu, pivní balíček Nymburského pivovaru. Dnes jsme pro vás připravili novou soutěž. Poznejte, kde se v obci nachází vyfotografovaný předmět. Odpovědi zasílejte na novinky@hradistko-kersko.cz nebo napište na lísteček s vaší adresou a vložte do schránky OÚ v Hradištku do konce srpna 2013. Tři výherce odměníme cenami.

Blahopřání občanům

Hodně zdraví a spokojenosti přejeme všem, kteří slaví 70 a více let.

V dubnu oslavili své krásné narozeniny paní Mária Zicháčková, Božena Kasalická, Marta Kratochvílová a Jaroslava Zelenková a pánové Václav Mojžíš, Josef Tržický, Josef Bláha a Stanislav Hezina.

V květnu slavili narozeniny paní Vlasta Drobná, Marie Šťastná, Marie Nováková a Helena Steklá a pánové František Stříška, František Hlavička, Kristian Berauer a Miloslav Sýkora. V červnu se krásného věku dožívají paní Jiřina Hlavičková, Věra Chládková, Jindřiška Herclová, Věra Samková a Antonie Šimková a pan Jiří Volc. V červenci proběhnou oslavy narozenin u paní Boženy Červenkové, Boženy Šindelové, Jaroslavy Veverkové, Marie Hráské, Květy Šťastné a Štěpánky Zavadilové a u pánů Bohumila Pecha a Antonína Veverky. V srpnu dovrší krásný věk paní Jana Pokorná, Magda Křehnáčová a pánové Antonín Brynych, Stanislav Němec a Zbyšek Volný.

Pozvánka na cyklovýlet

Víte, kde se nacházejí pozůstatky zaniklé tvrze a vesnice Kří? Znáte rybník Káň? Víte, kde najdete nejstarší dub a Kerké rybníčky? Po příznivých ohlasech z loňského roku pořádáme i letos cyklovýlet po Kersku. Pokud vás zajímá historie a přírodní památky Kerska, přijďte na kole ke Svatojosefskému prameni v sobotu 27. 7. 2013 ve 14 hod. Projedeme tato místa s průvodcem. Délka trasy je asi 10 km, projížďka bude trvat cca 2 hodiny, vezměte tedy i děti.

Nohejbalový turnaj

Vážení sportovní přátelé, rádi bychom vás pozvali na nohejbalový turnaj trojic neregistrovaných hráčů, který se koná na kurtech, u restaurace U Pramene 13. 7. 2013 od 8.30 hodin. Letos se uskuteční již 30. ročník tohoto krásného sportovního klání, doufáme jen, že nám to počasí dovolí. Těšíme se na vaši účast. Jan Louda